

Opta al 38è Premi Teresa Juvé de Narrativa Curta

BEGUR 2023

Addicte al vuit

Pseudònim: August Agostini

L'Octavi era fan del vuit. No només li agradava molt aquest nombre sinó que el vivia en el seu dia a dia amb la màxima intensitat, d'una manera excepcionalment profunda. Així, per exemple, no era casualitat que tingués vuit peixos, vuit tortugues o vuit gats. Com potser podreu fàcilment vaticinar, també tenia vuit rellotges i vuit cinturons. I vuit parells de sabates i vuit bonsais. De fet, la concreció d'aquestes possessions era gairebé anecdòtica, perquè la falera pel vuit sobrepassava –i de llarg!– els llindars habituals de qualsevol taleia d'aquesta mena. Que visqués al vuitè pis del número vuit del seu carrer ja no era tampoc d'estranyar per a cap dels seus coneguts. Tothom li sabia aquesta obstinació pel vuit, perquè en qualsevol conversa o situació quotidiana la xifra acabava apareixent tard o d'hora i, amb ella, tota aquesta admiració que li tenia. Fins i tot per a algú que no el conegués personalment, no resultaria gens agosarat atrevir-se a endevinar que cada dia es llevava a les 8 del matí, o que a la matrícula del seu vehicle hi havia quatre vuits. Era realment així.

Aquella singular inclinació l'havia acompanyat tota la vida; de fet, l'havia anada desenvolupant i engrandint any rere any i experiència rere experiència. Li

venia tant de petit... que fins se'l podia vincular al vuit ben bé des de mesos abans que arribés al món: que els seus pares haguessin escollit aquell nom ja el devia predestinar d'alguna manera o altra. Octavi, el vuitè. I no pas perquè fos la vuitena de les criatures del matrimoni, no: ell era fill únic... Però per la data en què va arribar al món, potser gairebé s'hi van veure abocats. El marrec va néixer el 8 d'agost de l'any 88 i, en confirmar-se el part el dia precís que –segons les previsions mèdiques– sortia de comptes, els pares no van dubtar gaire a l'hora d'escollir el nom d'Octavi d'entre els tres o quatre que havien anat passant rondes i que quedaven encara com a possibles alternatives. Així, potser ja havia quedat marcat per sempre només sortir de la panxa de sa mare... tot i que a vegades era ell mateix qui preferia posar en dubte la validesa d'aquesta constatació que –a parer seu– atorgava un excés de protagonisme a l'oracle. Aquest balanceig incert entre la preponderància del fat i la seva perspectiva del món, cada dia una mica més agnòstica, es traduïa també en el corresponent dilema existencial de si era primer l'ou o la gallina. Era com era per culpa del dia que havia nascut? O si va néixer el dia que va néixer no va ser casualitat sinó que ja va emergir l'essència d'aquella vehemència fervent que duia a la sang? Potser mai ho esbrinaria, però això no minvava ni una unça la seva passió pel vuit. N'era un veritable devot; un entusiasta empedreït. No es cansava mai de lloar la perfecció que suposava la forma d'aquell número gràcies a la seva perfecta simetria. I això, de retruc, li aportava un equilibri absolut. També unes considerables conspiracions gairebé paranoïques, tot sigui dit. Que si el moviment còsmic etern, que si la verticalitat formal de l'infinit... i això quan no entrava en terrenys mitològics per referir-se a les dues serps entrelaçades del caduceu del déu Hermes i a l'equilibri entre forces antagòniques. Una bona part de culpa d'arribar a aquests verals la tingueren els

avis paterns, que –instats potser pel fervor del pare de la criatura– s'afanyaren a engruixir la saca d'arguments amb referències que l'Octavi escoltà amb una certa freqüència ja des de ben xic. Dècades més tard, recordava encara quan l'àvia li explicava que Jesucrist havia ressuscitat d'entre els morts el primer dia de la setmana, que necessàriament havia de ser el vuitè dia. I que la Bíblia comptava amb vuit resurreccions individuals més registrades, a banda de les del Senyor i dels sants... I després era l'avi qui afegia llenya al foc, asseverant que a la Xina el vuit era un nombre que simbolitzava la bona sort. Però de totes aquelles històries que li havien explicat els padrins no n'havia fet mai gaire cas; ell preferia sempre les assercions més corpòries i tangibles, les concomitàncies més quotidianes o fins les més casuals, no tan rebuscades.

L'Octavi, per exemple, se sentia molt atret per les aranyes. Li encantaven. I no precisament per la textura ni pel color, sinó per les vuit potes. Com els àcars, i els escorpins, i els pops. Sí, se sabia de memòria tots els animals i tots els elements de qualsevol altra disciplina que tenien relació amb el seu número d'alguna manera o altra. D'un temps ençà, però, l'estima per a aquesta xifra estava superant els límits assenyats i racionals que poden demarcar el més passional dels amors. El més xocant és que alguns ítems que, d'entrada, ell no podia controlar, també s'alineaven vers aquesta insòlita dinàmica. Perquè ens entenguem: era tan sols casualitat que, des de feia una pila d'anys, mesurés un metre i vuitanta-vuit centímetres? Qui o què havia decidit que el seu cos creixés o deixés de créixer justament en assolir aquella alçada? Potser té menys mèrit i ja ni tan sols us deu sorprendre si us dic que, és clar, pesava vuitanta-vuit quilos. Ni un quilo amunt ni un quilo avall.

Fins aquí tot és relativament il·latiu i abastable; una mica extravagant, això

sí, però factible al capdavant. Però la dèria de l'Octavi va anar encara una mica més enllà. L'obsessió ja ratllava la perillosa línia vermella del fanatisme, si no és que havia sobrepassat ja aquest extrem. Sí, l'Octavi era un seguidor radical i febril del vuit. Imagineu-vos fins a quin punt n'estava encervellat, que va voler que les seves setmanes duressin vuit dies. Tant estrofolari com del tot inaudit! Després del diumenge, ell havia decidit incloure el "dimeu", el seu dia. Quan ho va demanar a la feina, en un primer moment es pensaven que els prenia el pèl. Però de seguida van comprendre que –venint d'ell– no era pas cap broma. Li va costar unes quantes reunions i moltíssimes explicacions i la promesa de no fer cap altra petició de canvis estrambòtics d'aquest estil durant un mínim de tres anys... però se sortí amb la seva: mentre a finals de mes sortissin els resultats, que s'ho combinés com volgués, li havien dit. I així va ser com va aconseguir acoblar a la seva rutina el dimeu, el seu dia.

L'embrolla que se'n despregués s'intueix d'una hora lluny. No era gens fàcil conciliar el ritme de les seves setmanes amb el de les setmanes de la resta de la humanitat, i els de l'oficina es posaven les mans al cap i remugaven sovint. Heu de pensar que, si aquella primera setmana el seu dimeu coincidí amb un dilluns dels nostres, la setmana següent s'escaigué en dimarts; l'altra en dimecres; i així successivament. Per a la majoria de mortals suposaria un ingent caos, viure tant a contracorrent: unes vegades el seu cap de setmana coincidia, per exemple, amb un dimarts o divendres de tota la gent que l'envoltava, i unes altres en canvi amb un dijous o un dilluns o un dimecres. Però malgrat l'aparent desori, ell de seguida s'hi avesà, amb una absoluta condescendència. A més, com que sabia que això d'etiquetar els dies no era res més que el fruit d'una convenció humana que algun dia havien pactat quatre passerells –com haguessin pogut fer també setmanes de

sis o de deu dies— i que algun altre dia que els convingués podien canviar-ho altre cop, refermava amb convenciment la legitimitat de la seva decisió. Uns mesos més tard fins i tot deixà de saber en quin dia de la setmana vivien tant la resta del món com ell mateix. Perquè aviat els dies previs al seu dimeu ja no foren ni diumenges ni dissabtes ni di-res! Havia passat a referir-s'hi o a contemplar-los numèricament, en funció del dia de la seva setmana: el primer, el segon, el tercer... o, com a molt, vinculant-los al seu dia: l'endemà del dimeu o dos dies abans del dimeu. I en el cas dels projectes que li encomanaven, sabia que havia de presentar-los dos dies després, o tres o els que fossin.

Aviat tingué interioritzat el nou esquema vital i aviat aprengué, també, a ignorar tots aquells comentaris farcits de sorna que solien fer-li arribar alguns dels companys de feina. L'amoïnaven ben poc, per no dir gens. El que és ben cert és que l'Octavi esperava els dimeus com cap altra cosa a la vida. Cada dimeu era igualment delejat i fruit; un dia que ell dedicava als seus afers i que espremia al màxim. I li havia anat bé, des que havia pres la determinació d'impulsar la iniciativa. N'estava ben content i orgullós, de tenir el seu dia, un dia en exclusiva per a ell i per a ningú més. Agafava les forces i l'oxigen suficient per encarar la setmana que es disposava a encetar. Potser no era tampoc una simple coincidència, que el nombre atòmic de l'oxigen fos precisament el vuit...

I entre vuits per aquí i vuits per allà, l'Octavi va anar passant primaveres. Però tot va canviar un dia d'agost quan, passejant a la fresca, l'Octavi va coincidir amb la Sixta. Un passejava els vuit gats; l'altra, els sis gossos. La casualitat —i la perspicàcia de gats i gossos— van voler que aquella atzarosa convergència que hauria pogut quedar, tan sols, en una cordial salutació, suscités en canvi una conversa que va acabar donant molt de si. Perquè hi havia una particularitat a la

sinopsi biogràfica que ella esbossà que no deixà l'Octavi indiferent: el dia que –feia uns pocs mesos– havia quedat vídua, ben jove encara, la Sixta havia decidit que el cap de setmana era massa llarg per a ella. Apassionada de la feina com havia estat sempre, un dia festiu era suficient per esbargir-se una mica. En tenia prou. Per això, fent honor al nom que l'havia acompanyada tota la vida, la Sixta va decidir quedar-se amb una sola jornada festiva per poder gaudir, això sí, amb els seus sis gats i sis hámsters i les sis oliveres del jardí. Dit d'una altra manera, ras i curt: va passar a tenir setmanes de només sis dies.

En veure l'estupefacció amb què se la mirava l'Octavi, la Sixta reaccionà amb celeritat. Que no li'n fes gaire cas, que eren ximpleries seves, li deia i li reiterava una vegada i una altra. Però l'Octavi ja era absolutament incapaç no fer cas a aquella revelació. Que algú que no fos ell tingués també el vigor de prendre una determinació d'aquelles característiques, era una circumstància que no es podia passar per alt. I que el destí els hagués fet topar aquell matí d'estiu, alguna cosa devia voler dir! El cas és que aquell no fou l'últim dia que es veieren sinó el primer d'uns quants; i és que d'allí en sorgí una bonica relació d'amistat, que els serví –entre altres coses– per contar i comparar i dilucidar cada una de les seves inusitades passions.

De mica en mica van estrènyer els lligams. Cada tres setmanes de l'Octavi, que era cada quatre setmanes de la Sixta, coincidien el dimeu de l'un i de l'altra. Cada vint-i-quatre dies. I no cal dir que, en aquesta jornada festiva compartida, feien festa grossa.

Quan ja es van haver explicat tot el que s'havien d'explicar –és a dir, tot el que el vinculava al vuit, per part de l'Octavi, i tot el que la vinculava al sis, en el cas de la Sixta–, s'atreviren a endinsar-se en altres converses sobre aspectes del dia a

dia, en les quals no deixaven d'aparèixer, tampoc, les esmentades i indefugibles xifres: sisos i vuits per totes bandes! I, com probablement havia de passar, arribà el dia en què el col·loqui s'encaminà cap a un assumpte vital que calia abordar i acordar: el nombre de fills que anhelaven tenir si mai decidissin formar una família. L'una en volia sis; l'altre vuit. El pitjor de tot és que l'opció de tenir-ne set no convenia a cap dels dos. Ell iterava la força i les virtuts del vuit, i ella lloava les gràcies del sis. Mai aconseguiren arribar al consens. L'Octavi sabia que vuit fills eren molts... però pensava que de sis a vuit tampoc hi havia tanta diferència! Tanmateix, ell tenia coll avall que n'havia de tenir vuit i només vuit... de manera que aquella efervescència inicial s'anà apaivagant i la relació es refredà. La Sixta sempre es penedí de no haver gosat explicar mai a l'Octavi que ella ja tenia sis fills i que per això vuit més eren un pèl massa... Ell continuà cercant –sense èxit– la persona que estigués disposada a compartir vuit fills... i tota la seva fixació pel vuit! Malgrat tot, la Sixta i l'Octavi van continuar veient-se durant molts més anys per celebrar plegats els respectius dimeus. Cada vint-i-quatre dies, fidels a la cita.